

В деня след смъртта на Мег получих следното писмо:

С прискърбие ви съобщавам, че се наложи да сложа край на живота си. Решението се въртеше в главата ми от доста време и е само мое. Съзнавам, че ви причинявам болка, и много ми е мъчно за това, но ви моля да разберете, че трябваше да прекратя собствената си болка. Случилото се няма нищо общо с вас, свързано е изцяло с мен. Вината не е ваша.

Мег

Разпратила беше писмото до родителите си и до мен, а също и до полицейското управление в Такома, заедно с бележка в кой мотел и в коя стая се намира, каква отрова е погълнала и как е безопасно да процедират с тялото ѝ. Върху възглавницата в мотела намериха още една бележка – с наставления към камериерката да не докосва тялото ѝ – и петдесет долара бакшиш.

Беше задала на имейлите по-късна дата на изпращане, така че да ги получим много след като си е отишла.

Разбира се, всичко това узнах впоследствие. Ето защо, когато за пръв път прочетох имейла ѝ на компютъра в градската библиотека, реших, че е някаква шега. Или измама. Затова звъннах на Мег, а когато тя не ми вдигна, се обадох на родителите ѝ.

– Получихте ли имейла от Мег? – попитах.

– Какъв имейл?

Отслужват опело. Правят бдение. Провеждат молитвени събирания. Трудно е човек да се ориентира. На бдението държиш свещ, но понякога правиш същото и на молитвеното събиране. На опелото пък хората разговарят, макар че какво да кажеш? Достатъчно тежко беше, че Мег умря. Умишлено. Идеше ми обаче да я убия, задето ме подложи на всичко това.

– Коуди, готова ли си? – провиква се Триша.

Четвъртък, късно следобед е, за пети път през изминалия месец отиваме на някаква служба. Този път е бдение със свещи. Май.

Излизам от стаята си. Майка ми вдига ципа на черната официална рокля, която си купи на втора ръка след смъртта на Мег. Използва я като траурно облекло, но съм сигурна, че когато суматохата се уталожил, ще промени предназначението ѝ и ще започне да излиза с нея. Изглежда секси с тази рокля. Траурът ѝ отива като на повечето хора в града.

– Защо не си облечена? – пита.

– Всичките ми хубави дрехи са мръсни.

– Кои хубави дрехи?

– Добре де, онези, които горе-долу стават за погребение, са мръсни.

– Досега не ти пречеше.

Гледаме се кръвнишки. Когато бях на осем, Триша заяви, че съм достатъчно голяма сама да си пера дрехите. А аз мразя да пера. И ето докъде я докарахме.

– Не проумявам защо сме длъжни да ходим на поредното нещо – казвам.

– Защото градът трябва да смели случилото се.

– Мели се жито. А градът трябва просто да си намери друга трагедия.

Според избелялата табела на шосето в нашето градче живеят хиляда петстотин седемдесет и четирима души.

„Хиляда петстотин седемдесет и трима – отбеляза Мег, когато миналата есен избяга да учи в колеж в Такома с пълна стипендия. – Хиляда петстотин седемдесет и двама, когато ти дойдеш в Сиатъл и заедно си наемем апартамент“, додаде тя.

Е, сега заковахме на хиляда петстотин седемдесет и трима и явно така ще си остане, докато някой не се роди или не умре. Повечето хора не заминават оттук. Дори когато Тами Хентоф и Мат Парнър напуснаха съответните си половинки и избягаха заедно – това беше най-горещата клюка преди Мег, те се преместиха в паркинг за каравани накрай града.

– Задължително ли е да ходя?

Защо изобщо я питам? Триша ми е майка, но няма майчински авторитет. Знам защо трябва да отида. Заради Джо и Сю. Родителите на Мег. Или поне бяха. Все се препъвам в глаголните времена. Преставяш ли си да си нечий родител, след като човекът умре? След като умре нарочно? Джо и Сю са като попарени от скръб, а хлътналите кръгове под очите им са толкова дълбоки, че сякаш никога няма да изчезнат. Заради тях обличам най-невмиряната си рокля. И се приготвям да пея. Отново.

Удивителна благодат. Колко противен е звукът.

Мислено съм написала десетки прощални слова за Мег, представяла съм си всичко, което бих могла да кажа за нея. Например как, когато се запознахме през първата седмица в детската градина, тя нарисова нас двете и написа имената ни и някакви думи, които не разбрах, защото за разлика от Мег още не умеех да чета и да пиша. „Пише „най-добри приятелки“ – обясни ми тя. И подобно на всичко, което Мег желаше или предричаше, и това се оказа истина. Бих могла да кажа, че още пазя онази рисунка – набръчкана от старост и многократно разглеждане. Държа я в метална кутия за инструменти, където съхранявам най-важните си вещи.

Или бих могла да разкажа, че Мег знаеше за хората разни неща, които сигурно самите те не знаеха за себе си. Знаеше точно колко последователни пъти киха някой – явно си има зависимост. Аз три, Скоти и Сю – четири, Джо – два, Мег – пет пъти. Мег помнеше също с какво си бил облечен на всяка официална снимка в училище, на всеки празник на Все светии. Тя беше същински летопис на личната

ми история. А също и неин създател, защото почти всеки празник на Все светии прекарвах с нея, обикновено издокарана с костюм по идея на Мег.

Или пък да поговоря за манията на Мег по песните за светулки. Появи се в девети клас, когато тя изнамери сингъл на грамофонна плоча на някаква група, наречена „Хевънс ту Бетси“. Замъкна ме в стаята си и ми пусна надрасканата плоча на стария грамофон, който беше купила за един долар от някаква църковна разпродажба и беше ремонтирала самичка, с малко помощ от видеофилмче по „Ю Тюб“. „Никога няма да узнаеш какво е да озариш небето. Никога няма да узнаеш какво е да си светулка“, пееше Колин Тъкър с глас, едновременно толкова силен и раним, че звучеше почти нечовешки. След като откри „Хевънс ту Бетси“, Мег превърна в своя мисия това да издири всяка песен за светулки, писана някога. И както бе обичайно за нея, след броени седмици състави изчерпателен списък.

– Някога виждала ли си светулка? – попитах я, докато работеше над плейлистата си. Знаех, че не е. И тя като мен не беше стъпвала източно от Скалистите планини.

– Има време – отговори и разпери ръце, сякаш за да ми покаже колко много живот я очаква там някъде.

Джо и Сю ме помолиха да говоря по време на първото опело, онова голямото, дето трябваше да се проведе в католическата църква, която семейство Гарсия посещаваша от години, обаче не се проведе там, защото отец Грейди, макар и семеен приятел, се придържаше към правилата. Заявил им, че самоубийството е огромен грях, затова нито душата на Мег ще бъде допусната в рая, нито тялото ѝ – в католическото гробище. Последното беше само на теория. Минаха няколко седмици след смъртта на Мег, преди следователите да освободят тялото ѝ. Изглежда, беше използвала рядка отрова, макар че никой познат на Мег не би се изненадал от този факт. Тя никога не се обличаше с конфекция, винаги слушаше групи, за които никой друг не подозираше. Естествено, беше изнамерила и рядка отрова, която да погълне.

Така че ковчегът, над който всички ридяха по време на онова първо голямо опело, беше празен и погребение нямаше. Чух как чичото на Мег, Хавиер, каза на приятелката си, че по-добре изобщо да няма погребение. Недоумявах какво да напишат на надгробната плоча.

– Всичко звучи като укор – каза Хавиер.

Опитах се да напиша прощално слово за онова опело. И го направих. За вдъхновение извадих диска с песни за светулки, който Мег ми беше записала. Третата песен беше на „Светулки“ на Бишоп Алън. Не съм сигурна, че преди се бях заслушвала в думите, защото, когато го сторих сега, те ми подействаха като плесница от гроба: „Все още можеш да ѝ простиш. И в отговор тя също ще ти прости“.

Не съм сигурна обаче, че бих могла. Не съм сигурна и че Мег го е сторила.

Извиних се на Джо и на Сю, че не мога да произнеса прощалното слово, че просто не се сещам какво да кажа.

За пръв път ги излъгах.

Днешното опело е в Ротари Клуб, така че не е истински религиозен ритуал, макар че ораторът е някакъв пастор. Не знам откъде се пръкват постоянно тези оратори, дете всъщност не познават Мег. Когато всичко приключва, Сю ме кани на поредното събиране в къщата.

Преди прекарвах толкова време в къщата на Мег, че можех да позная настроението на Сю от прага само по миризмата. Маслото подсказваше печиво, следователно тя е меланхолична и трябва да я развеселим. Ухаеше ли на пикантни подправки, значи Сю е щастлива и приготвя люта мексиканска храна за Джо, макар лютото да не ѝ понася. Пуканките означаваха, че още е в леглото, на тъмно и не готви, а Мег и Скоти трябва да се обслужват сами с претоплени в микровълновата полуфабрикати. В такива дни Джо се шегуваше какви късметлии сме ние, хлапетата, задето се освинваме така, и се качваше горе да провери как е Сю. Ние се включвахме в играта, но обикновено ни се доповръщаше след втората или третата наденичка, панирана с царевично брашно и стоплена в микровълновата.

Познавам семейство Гарсия толкова добре, че когато им звъннах сутринта, след като получих имейла от Мег, знаех, че дори в единайсет часа сутринта в събота Сю ще бъде в леглото, макар и будна – твърдеше, че така и не се е научила да спи до късно, след като децата престанали да стават рано. А Джо ще е приготвил кафето и ще е разгърнал сутрешния вестник върху масата в кухнята. Скоти сигурно щеше да гледа анимационни филмчета. Рутината беше едно от нещата, които много обичах в дома на Мег. Толкова различен от моя, където Триша се събуждаше най-рано по обяд и понякога ще я заваряш да сипва овесени ядки в купички, а друг път къщата ще бъде празна, а леглото ѝ – непокътнато от предишната вечер.

Сега обаче в дома на семейство Гарсия се е установила различна рутина, далеч не толкова примамлива. Въпреки това, когато Сю ме кани, не отказвам, макар да предпочитам да го сторя.

Тълпата пред къщата беше по-рехава, отколкото през първите дни, когато всички от града се отбиваха да изкажат съболезнованията си, понесли някакво ястие в съд от огнеупорно стъкло. Трудничко беше да приемаш всички онези касероли и съпътстващото ги „Много съжалявам за загубата ви“. Защото навсякъде другаде из града се носеше клюката. Не се учудвам. Момичето открай време си е откачено и не го крие, чувах да шушукат хората в „Съркъл К“. С Мег знаехме, че някои хора говорят подобни неща за нея – в нашето градче тя беше като пустинна роза и озадачаваше хората, обаче след смъртта ѝ това отношение

вече не ми се струваше уважително. Освен това не одумваха само Мег. В бара на Триша дочух две жени от града да съскат за Сю:

– Аз като майка щях да знам, ако дъщеря ми е склонна към самоубийство. И това от устата на майката на Кари Таркингтън, която беше преспала с половината училище. За малко да попитам госпожа Таркингтън дали е осведомена по въпроса, след като е толкова всезнаеща, но в този момент приятелката ѝ отговори:

– Сю? Шегуваш ли се? Тази жена и в добрите си дни не знае на кой свят се намира. Прилоша ми от този жесток удар под кръста.

– А вие как щяхте да се чувствате, ако току-що сте изгубили детето си, кучки такива? – подметнах злобно.

Наложи се Триша да ме заведе къщи.

След днешната служба Триша трябва да отиде на работа, затова ме оставя у семейство Гарсия. Влизам, без да звъня. Джо и Сю ме прегръщат силно и малко по-дълго, отколкото е удачно. Съзнавам, че присъствието ми сигурно им носи известна утеха, но долавям безмълвните въпроси в очите на Сю и знам, че се свеждат до един-единствен: Ти знаеше ли?

Не съм сигурна кое щеше да е по-зле. Дали ако знаех, но съм премълчала. Или истината, а тя беше, че макар Мег да беше най-близката ми приятелка, макар да бях споделила с нея всичко за себе си и да допусках, че тя е сторила същото, аз всъщност нямах представа. Нищичко не подозирах. В бележката ѝ пишеше, че решението отдавна се въртяло в главата ѝ. Отдавна ли? Колко точно време е това? Седмици? Месеци? Години? Познавам Мег от детската градина. Още оттогава сме близки приятелки, почти сестри. От колко време се е въртяло това решение в главата ѝ, без тя да го сподели с мен? И най-вече – защо не го е споделила?